

... és még valami az ifjú szívekben élő Adyról

A Népszabadság 1997. november 22-i számában, a 27. oldalon cikk jelent meg **Eörsi István** tollából Ady Endréről. A szerző *Bánatos gondolat kíséreltet* címmel látja el megemlékezését. Időszerűnek tartja a kiállást Ady mellett, mert beletekintett egy nyolcadikos irodalomkönyvbe (*Irodalom a tizenégy éves diákoknak*), s megállapította, hogy Ady hiányzik belőle, csupán a Móricz-, a Babits- és a Kosztolányi-fejezetben szerepel a neve.

Két nappal később helyesbíti a szerző e megállapítását (*Helyesbítés és még valami*, Népszabadság, 1997. november 24.). Rájött, hogy azért nem találta Adyt önálló fejezetben, mert a nyolcadikos könyv összeállítója – ez én vagyok – a hetedik tankönyvben mutatja be Adyt harmincnégy oldalon. „Tévedésemet őszintén sajnálom” – így a cikkíró, és ezzel a dolog fölött napirendre is térhetnék.

Az önhelyesbítés azonban továbbra is hibáztat engem, mert a Nyugat szerzői így elszakadnak egymástól. Ezért nekem is kell mondanom „még

valamit”. Egyrészt azt, hogy a tankönyv is, a tankönyvhöz csatolt *Feladatok* című kiadvány is egybekapcsolja a nyolcadikos anyagot a Nyugatról korábban tanultakkal, s nem engedi, hogy Ady elszakadjon a többiektől. Másrészt megmondom, miért tartom helyesnek, hogy a nyolcvanas évek óta hagyományosan a hetedik osztályban tanítják Adyt. Amikor én jártam nyolcadikba, 1953-ban a tananyag Adyval kezdődött, s Radnóttal ért véget. Ha figyelembe akarjuk venni, hogy mennyi érték született irodalmunkban 1945 óta, ha helyet akarunk teremteni Déry, Örkény, Weöres, Pilinszky, Nagy László, továbbá a korábban elhanyagolt Babits, Kosztolányi, Karinthy, Tóth Árpád, Kassák, Nagy Lajos, Szabó Lőrinc és mások műveinek, akkor a sok tanórát igénylő, roppant Ady-életmű megízleltetését érdemes áthozni az előző évbe. Szerzőkről, művekről, súlypontokról vitatkozhatunk, de arról aligha, hogy az újnak (Ady egyik kulcsszava ez) helyet kell adni.

Alföldy Jenő